

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Stadier paa Livets Vei

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1999 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-slv-txt-shoot-id016ce670-ab87-4820-9f27-63e5218ff5c8.pdf> (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

For mit Vedkommende ønsker jeg Ingens. Gud i Himlene væmmes ikke ved det Kjedsommelige. Det skal være Pligt at bede, det skal være gavnligt at bede, der skal være 3 Grunde, maaskee er der endogsaa 4. Jeg agter ikke at fratage Nogen hans Grunde, han maa hellere end gjerne beholde dem, naar jeg blot beholder det at *turde* bede som noget saa Begeistrende, at man i langt dybere Forstand end Plato og Aristoteles kan sige, at Forundring er Erkjendelsens Udgangspunkt. I denne Henseende har jeg ingen Tillid til mange Argumenter og 16 Grunde; det var maaskee bedre, især med Hensyn til de Dannede (thi Fattig-Folk, og Ulykkelige, og Eenfoldige have lettere ved at bede), om man indførte, at det kostede Noget, at faae Lov til at bede, saa blev der maaskee Rift derom. Gjelder det om jordisk Kjærlighed, at den søger Lønlighed, saa gjelder det end mere om Bønnen, at den helst ønsker Eensomhed og at være saa skjult som muligt, for hverken at forstyrres eller genere Andre ved sin Bevægethed; man behøver jo ei heller, og det hjælper kun lidet, at have Vidner derpaa. En Fyrste, der reiser incognito, kan hvert Øieblik nedlægge sit Incognito, saaledes forekommer det mig ogsaa, at den Bedendes Ydre er et Incognito, han vel ikke kan nedlægge for at blive en verdslig Beundrings Gjenstand, men som han kan aflægge, naar han uendeliggjøres i Bønnen til ny Forundring over, at Gud i Himlene er den Eneste, der ikke bliver træt af at høre paa et Menneske. Og denne hellige Forundring vil igjen forhindre den Bedende i at betænke, om han nu ogsaa faaer, hvad han beder om. Det er ingen skøn Forelskelse, hvor man seer efter, om det betaler sig, og selv om man seer det betaler sig ypperligt, er det ingen lykkelig Forelskelse. Bønnen er dog vel heller ikke opfunden for at gaae i Rette med Gud, men en Begunstigelse, der naadigt er forundt ethvert Menneske, og som gjør ham til mere end Adelsmand. Men forstaaer man indtil Beundring ja indtil for Beundring at gjøre Skibbrud paa sin Forstand, at den er en Begunstigelse, saa skjønnes heller ikke Argumenter at være nødvendige, thi det er kun det Tvivlsomme, man anbefaler ved Argumenter. Enhver udvortes Reflexion hæver eo ipso Bønnen, Reflexionen være nu skelende paa den timelige Fordeel, eller Reflexionen være paa Individet selv og dets Forhold til Andre, som hvis en Mand var saa alvorlig, at han ikke kunde bede i sig selv og for sig selv, men maatte træde frem og gavne hele Menigheden ved sin Forbøn og sit Exempel som Bedende: saaledes gives der ogsaa Mennesker, som ikke kunne tale uden paa Generalforsamlinger, og Madam Voltisubito kan ikke ride uden at høre Pidsken smelde.